

De Postrijder verschijnt s' diingsdags, s' dondersdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 31, en bij alle post-directeuren.

Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 30 centimes.
De aankondigingen, per driekrop, 15 centimes.
De reclamen, per driekrop 25 centimes.

TONGEREN, DEN 13 JULIJ.

De veemarkt van Tongeren.

Wij achten het niet onnoodig op nieuw terug te komen op de noodzakelijkheid van zonder uitstel de heropening der veemarkten toe te staan. De belangen die bij de zaak in het spel zijn, zijn veel te aanzienlijk om door het landsbestuur niet in aanmerking genomen te worden.

Onze ijverige provinciale raadsheer M. Slegers, heeft de klachten van den tongerschen handel en van den landbouw met welsprekendheid in den provincialen raad doen gelden en wij hebben het genogen gehad te zien dat M. de Gouverneur ons de gegronde hoop gegeven heeft van weldra onzen vermaarden veemarkt te zien heropenen.

Inderdaad de runderpest is geheel uit ons land verdwenen. In Holland, waar de ziekte zó schrikkelijke verwoestingen gemaakt heeft, is zij geheel overwonnen. Gedurende de week van den 16 tot 22 junij, de laatste waarvan de opgave bekend is, zijn er slechts zes gevallen in geheel Holland bestatigd. Om het gevaar af te weeren dat kon ontstaan door deze zes gevallen van veepest heeft men zestien hoornbeesten afgestoken. Zoodra men in Holland deze strenge handelwijs volgt die bij ons zulken goeden uitslag gehad heeft, kan men verzekeren dat de plaag binnen kort dat land geheel zal verlaten hebben.

Van eenen anderen kant zijn de tijlingen uit het zuiden van Duitschland geheel geruststellend. De runderpest die slechts weinige slachtoffers in Pruisen gemaakt had, heeft zich in dat land sedert vier maanden niet meer getoond.

Deze gunstige toestand heeft het belgisch staatsbestuur reeds bewogen om gedeeltelijk de maatregelen terug te trekken welke vroeger voorgeschreven waren om het uitbreiden der runderpest te beletten. Wij willen niet zeggen dat men met onvoorzichtigheid moet te werk gaan. Verre van daar. Het gouvernement heeft eenen gevaarlijken plicht te vervullen en wij begrijpen zeer goed dat het de gewichtigheid zijner verantwoordelijkheid besefte. Maar in den tegenwoordigen toestand is het klaarblijkend dat de markten zonder gevaar kunnen geopend worden mits eenige voorzorgen te nemen, zoo als de strenge bewaking der grenzen, het eischen van oorspronkcertificaten enz.

Wij tellen op de beloften van M. den Gouverneur onzer provincie. De welwillende woorden met dewelke hij de interpellatie van M. Slegers beantwoord heeft laten ons niet toe te twifelen aan de aanstaande heropening van onzen veemarkt.

Provinciale raad van Limburg.

VOORZITTERSCHAP VAN M. JAMINÉ.

Zitting van 9 julij.

57 leden en de griffier wonen de zitting bij. M. Jaminé, voorzitter. — « Ik was voornemens aan den raad een voorstel te doen, » welk uwe wel gekende vaderlandsliefte » sedert het begin dezer zitting u moest doen » voorgevoelen, namelijk van een adres aan » den Koning aan te bieden om te bewijzen » hoe gelukkig de provincie Limburg is van » eene prinses te meer te beninnen te hebben. Maar door gansch Europa weerklinkt » een kreet van verontwaardiging en afschuw. » Een prins die schitterde door zijne uitstekende » hoedanigheden, door het verheven » doel dat hij trachtte te bereiken, die een » schoon land aan eene afgruiselijke regering » loofsheid zocht te onttrekken, is lafhertig » verraden en lafhertig vermoord geworden » door ellendelingen welke alle partijen met » afkeer moeten verstoeten.

» Deze aanslag tegen het volkenrecht en » tegen de menschlievendheid treft onze koninklijke familie in hare dierbaarste gevoelens. » Adressen van gelukwensching komen niet » meer van pas. Het zijn rouwklachten die men zou moeten doen hooren. Maar dit zou » ook de kalmte en de ingetogenheid storen » die ook een troost zijn in de groote droefheden. Het behoort nogtans op nieuw » bezen te worden dat Limburg alle gelegenheden » waarneemt om zijne verkleeftheid aan den Koning en aan zijne doortuchtige » familie te betoonen en welk groot deel onze » provincie neemt in hunne droefheden en » hunne vreugden. Dat er dus eene deputatie benoemd worde om den naam der provincie » Limburg te gaan schrijven op het register » geopend in het koninklijk paleis te Brussel » en bestemd om de bliken van deelneming » van het belgisch volk te ontvangen.

» Wij zullen aan M. den minister van binnenlandsche zaken een uittreksel van het » proces-verbaal der zitting van heden zenden, » opdat, na het eerste oogenblik van wrede » foltering en doevige nagadachtenissen, » de Koning zich kunne overtuigen van de » broederlijkheid die bestaat tusschen het » koninklijk stamhuis en de natie.

Deze woorden worden met eenparige toejuichingen begroet.

M. de Gouverneur. — « De toestemmingen » welke het voorstel van uwen achtbaren » voorzitter onthaald hebben, beantwoorden » den wensch welken gij, MM. en de gansche » bevolking te kennen gegeven hebt. Zij zijn » een nieuw bewijs van de diepe toegene-

heid welke onze dierbare provincie gevoelt » jegens de koninklijke familie.
» De Koning kent de liefde der Limburgers.
» De koninklijke familie kon zich verwachten » aan uwe gelukwenschingen, over het geluk » kig huwelijk van eenen vorst dien gij allen » kent en bemint.
» Nu heeft de goddelijke Voorzienigheid er » anders over beschikt.
» Eene schrikkelijke misdaad, heeft den » rouw verspreid in geheel den beschaaften » wereld. De slag treft rechtstreeks ons » koninklijk huis. De smart des Konings en » der Koningin is overgroot ! Ik ben overtuigd » dat de Koning de reden van eerbied zal » schatten welke u zullen aansporen. MM. » om zijne droefheid niet te stooren door de » aanbieding van een adres.
» De Koning zal uwe kiescheid begrijpen ; » Z. M. zal uwe gevoelens beseffen ; ik twijfel » er niet aan.

» Voor mijn deel ik zal mij eenen plicht » maken van dadelijk de uitdrukking uwer » toegenetheid ter kennis van Z. M. te » brengen en van haar, door tusschenkomst » van M. den minister van binnenlandsche » zaken, de stemming van den provincialen » raad en de edele woorden van uwen » zitter M. Jaminé te doen toekomen.

Het bureau wordt gelast met de zending voorgesteld door M. den voorzitter.

De beraadslaging wordt voortgezet aangaande de vraag der gehuchten Ruyckhoven, Ryck en Bosselaar strekkende om afgescheiden van Bilsen en in eene bijzondere gemeente opgericht te worden.

M. Barthelemy doet het voorstel om deze zaak tot toekomend jaar uit te stellen. Dit voorstel wordt bestreden door M. Slegers die zich tegen de afscheiding uitdrukt en door MM. Reynders, Nagels en Vanham die de vraag van Ruyckhoven ondersteunen.

Zitting van den 10 julij.

M. de gouverneur verklaart dat hij aan het kabinet des Konings en aan M. den minister van binnenlandsche zaken de stemming van den raad medegedeeld heeft, aangaande den aanslag in Mexico begaan op de persoon van keizer Maximiliaan ; hij geeft lezing van een telegram zoo even ontvangen waardoor, in den naam des Konings, het bureau ontslagen wordt van zich naar Brussel te begeven.

Daarna wordt de beraadslaging voortgezet over de vraag der inwoners van Ruyckhoven enz. Met 19 stemmen tegen 15 heeft de raad de vraag van afscheiding aangenomen en beslist dat gemelde gehuchten eene afzonderlijke gemeente zullen uitmaken onder den naam van Ruyckhoven.

De raad heeft mededeeling ontvangen van eene vraag van den gemeente-raad van Tongeren

strekking om de bestendige deputatie te belasten van op nieuw aan te dringen bij het gouvernement tot het bekomen van eenen weg van Tongeren naar Gelinden. — Aangenomen.

De gemeente onderwijzers.

Een dagblad kondigde een van deze dagen aan dat een gemeente onderwijzer zich zelfmoord had, uit wanhoop van niet met zijnen loon het dagelijksch brood aan zijne familie te kunnen bezorgen.

Deze zelfmoord verwondert ons niet. Indien de dagbladen ons alle weken de tijding brachten van den zelfmoord eens onderwijzers, dan zouden wij geenszins verwonderd staan.

Wij kennen onderwijzers die in wetenschappen, letterkunde, aardrijkskunde enz. den baard zouden maken aan de hoogste-plaatste directeurs der ministerien ; deze nederige gemeente ambtenaren worden slechter betaald als een politie-agent eener kleine stad.

In de pronk-redevoeringen hooren wij altijd den lof van België prediken door lieden die vet betaald worden om den schijn te hebben van iets te doen en die vinden dat België een luilekker land is waar de bankbiljetten uit de lucht vallen. Wat de arme diavels aangaat van dewelke men kennissen en zedelijkheid vereischt, het al voor zeven of acht honderd franken per jaar, deze zijn zoo laag geplaatst in het leger der ambtenaren dat de hoogvliegende, gegalonneerde en gedecoreerde opperhoofden hen niet kennen.

De weduwe van den ongelukkige onderwijzer, die zich verleden week zelfmoord heeft, zal misschien een pensioen van 150 fr. krijgen ; dat maakt 41 centimes per dag. Dat vooruitzicht is zeer aanmoedigend voor degenen die zich aan het onderwijs der kinderen willen toewijden. Zou het niet tijd zijn van zulke ongerijndheden te doen ophouden.

Het bier.

Ons dunkt dat het wel rechtvaardig zou zijn van eene vermindering in te voeren der rechten op het bier.

Het bier kost thans veel meer aan den brouwer als vroeger en de verkoopprijs is niet in evenredigheid opgeslagen. Hieruit volgt dat menige brouwer heden gedwongen is het bier van geringer hoedanigheid te maken en dewijl het bier voornamelijk de drank is der werkende klassen zoo zijn het deze die getroffen worden in de voorwaarden van hun bestaan. Het bier ontlasten is een werk van menschlievendheid. Er bestaan inderdaad in ons land maar twee dranken die in het bereik zijn van

DE EDELMOEDIGE GALEIBOEF.

(Vervolgd en einde.)

Hij had echter de oogen nauwelijks gesloten, toen uit het vertrek onder hem een klagen en kermen in zijn oor drong, zoo bang en pijnlijk, dat er aan de tegenwoordigheid eener cholera ziekte, en wel van eene vrouwelijke lijderes, niet te twifelen viel. Buiten dit kermen liet zich hoegenaamd geen ander geluid vernemen, geen stem die de kranke toesprak, geen voetstap van waker of zieken oppasser : de lijderes was duidelijk door de geheele wereld verlaten. De vluchteling sprong op en maakte eene beweging als om naar beneden te snellen ; doch hij bezon zich en dacht aan zijnen toestand, hoe licht hij zich zelf verraden kon, hoeveel beoefte hij zelf had en ... hoe weinig de menschen aan hem verdiend hadden dat hij zich hun lot aantrok. Hij legde zich weer neder, vast besloten zich niet te roeren en zich door niets uit zijne veilige verschansing te laten lokken. Dat klagen en jammeren werd evenwel al roerender ... nog akeliger was het, als 't eensklaps voor eene poos ephield. ... en, voor dat hij zich van zijn doen rekenschap kon geven, stond hij beneden voor de open deur der tweede verdieping en lusterde ; en wêr een minuut later stond hij voor het bed van de kranke. Een dankbaar nog jeugdig gezicht keerde zich naar hem toe.

Daar hij reeds in het hospitaal van de galei werkzaam geweest was, wist hij welke eerste maatregelen hij te nemen had ; vervolgens liep hij weg om eenen dokter te halen ; daarna, om 't maar kort te maken, bleef hij daar, om te handelen zooals de dokter voorschreef en om

de twee trouweloze dienaren, die de dame bij de eerste verschijnselen de krankheid verlaten hadden, te vervangen.

Zoo verliep de nacht, zoo verliepen de naaste en nog eenige volgende dagen. Mevr. Delcroix, de jonge weduwe van een zeeofficier, dien de gele koorts 't vorig jaar in Mexico had weggehaald, werd aan den dood ontrukkt. Zij hield den galeiboef voor een der jonge geneesheeren, welke de cholera uit Montpellier ter hulp had doen snellen, en zoo ontspon zich gedurende de dagen der herstelling een roman, zooals aan ziekbedden tusschen jonge doctoren en jonge weduwen meermaals een begin pleegt te nemen. Niet dankbaarheid alleen boezemde haar liefde tot haren trouwen verpleger in ; schoon, jong, beschaafd, zoo bij haar ook anders beminnelijk zijn toegeschenken. Hoe ongelukkig was zij toen hij zich verplicht achtte zijn masker af te werpen en op zekeren dag tot haar zegde :

— Mevrouw, eene toenaadering tusschen ons is onmogelijk ; al wat gij voor mij doen kunt is dat gij mij tot mijne vlucht behulpzaam zijt, want ik ben niemand anders dan Antoine Reuë, wiens proces onlangs zoo veel opziens baarde en die te Aix tot 10 jaren galeistraf veroordeeld werd.

— Dat is onmogelijk, mijn vriend, riep de jonge weduwe nit, gij kunt geen galeiboef zijn ; nooit droeg een zo edelmoedig en belangwekkend mensch als gij de boeien! ...

— Mevrouw, ik mag u niet in uwe goede meening laten ; mijn geweten verplicht mij u te bewijzen dat ik werkelijk een galeiboef ben.

En na eenige oogenblikken loonde hij haar de kleuren en boeien, welke hij in het huis verborgen

had. Mevrouw Delcroix viel in onmacht ; zij beminde een galeiboef.

Toen zij het bewustzijn herkegen had, vervolgde de vluchteling :

— Ik bemijn u en al alle ellende geduldig verdragen, als ik slechts uwe achtig behouden mag. Daarom wil ik u mijn geheim toevertrouwen. De valscheit van het kasboek, die mij naar de galeijen bracht, is door mijnen oom gepleegd, nadat hij de hem toevertrouwde kas had aangetast. De onderteekening, die tegen mij getuigde, was wel van mijne hand ; doch ik teekende, wijl mijn oom dat verlangde, zonder te weten wat ik deed, als zijn secretaris. Ik heb hem niet verraden, wijl hij slechts half schuldig was, daar zijne verkwistende vrouw hem ten gronde had gericht, omdat hij zijne hooge betrekking zou verloren hebben en de gansche familie weêr ongelukkig gemaakt. ... en eindelijk omdat hij de broeder mijner moeder is en als vader voor mij gezorgd heeft, toen ik als wees achterbleef. Mijn leven is verloren ; het leven en de eer van acht menschen zijn gered.

Mevrouw Delcroix was door dit verhaal tot in hare ziel getroffen.

— Edelmoedige jongeling, snikte zij, terwijl de tranen over hare wangen rolden, neen, gij zult niet vluchten, beladen met eene valsche beschuldiging, welke u in de oogen der wereld voor niets beter dan een galeiboef doet doorgaan. Gij hebt het gezin van uwen oom van de schande en hem van de straf gered, terwijl gij mij door uwe lieferlijke zorgen het leven hebt wedergegeven. Uwe deugden verdienen mijne diepe bewondering, maar de dienste die gij

mij bewezen hebt toen ik van de gansche wereld verlaten was, verplichten mij alles te doen wat in mijne macht is om u mijne erkentelijkheid te toonen. Mijn oom is prefect te Marseille ; terstond reizen wij samen derwaarts, en ik heb alle reden om te hopen dat die uwe vrijpraak zal weten te verwerven.

— Onmogelijk, mevrouw, onmogelijk ! hernam de verlorne. Mijne vrijpraak kan niet verworven worden dan ten koste der vrijheid van mijnen oom en van den ondergang zijner familie. Bedenk het wel, mevrouw, hij was de broeder mijner zalige moeder, en niet alleen de banden des bloeds, maar de dankbaarheid voor het goede dat hij mij in mijne jeugd bewees houden mij aan hem gehecht. Ik bid u dus bevorder mijne vlucht of ... laat mij naar de galeijen terugkeeren.

— Vriend, uwe edelmoedigheid gaat te verre ; laat alles aan mij over. Laat ons samen naar mijnen oom gaan ; ik verzeker u dat die uwe vrijpraak zal weten te bekomen, zonder uwen oom aan het gerecht over te leveren.

En zoo deden zij. De prefect van Marseille, gewezen minister, werd de misdaad van René's oom in 't geheim toevertrouwd en de belofte werd van hem geëischt dat hij alleen René's onschuld zou zien te bepleiten, zonder den werkelijk schuldigen op nieuw in de zaak te trekken ; anders wilde René al zijne bekentenissen intrekken en vrijwillig naar de galeijen terugkeeren.

De prefect leidde de zaak zooals zijne niet het wenschte. Antoine René is werkelijk vrijgesproken en eerstdaags zullen de huwelijksbrieven worden rondgezonden.